

Jiří Vyvadil: Ruská nadvláda staví USA a Ukrajinu na rozcestí

infokuryr.cz/n/2024/02/09/jiri-vyvadil-ruska-nadvlada-stavi-usa-a-ukrajinu-na-rozcesti/

Velice rád si čas od času přečtu články portálu amerického portálu Quincy, Institutu pro zodpovědné státnictví, zejména, pokud je jejich spoluautorem George Beebe ředitel pro strategii, protože v určitém smyslu je myšlenkovým žákem Henryho Kissingera...

Ano, toho Henryho Kissingera, zřejmě nejvýznamnějšího strategického mírotvorce, který, věren své filosofii o zvláštní úloze supervelmocí odstartoval nejenom nejdůležitější světový zlom sblížením Číny a USA, ale později i prosadil politiku detente mezi Sovětským svazem a jeho blokem a USA a Západem. Že zároveň byl mnohými označován za válečného zločince ohledně řešení vážných vojenských situací je ovšem rovněž nesporné. A aby to bylo vtipnější, obdržel rovněž Nobelovu cenu míru za ukončení války ve Vietnamu..

Ten poslední příklad uvádím se zvláštním zadostiučiněním, protože ukazuje rozpornost věci. Samozřejmě, že světové velmoci USA a Rusko, dvě vůdčí země, které se uměly přes zásadní rozdílnost svých systémů spojit vcelku pravidelně porušují mezinárodní právo, ovšem dokud se navzájem kontrolovaly a hlídaly a vládl globální světový mír.

Ten skončil s érou Joa Bidena, který na rozdíl od všech amerických prezidentů od roku 1945 včetně Baracka Obamy tento realistický pohled opustil a začal rozdělovat svět jinak, a to na státy tzv. autokratické a tzv. demokratické a navíc i na rozdíl od Obamy snížil rang Ruska na obyčejnou provinční regionální velmoc, na kterou není třeba brát zvláštní ohled.

A výsledek vidíme nyní v plné nahotě. Kdyby mimochodem tak jako Biden uvažovali i předchozí američtí prezidenti, už dávno by svět skončil v jaderném rozvratu. Mimochodem představte si J.F. Kennedyho , kdyby zareagoval na rozmíšku a Chruščovem obdobně. Pak bych já osobně také nemusel být a asi mnohý z Vás.

Nuže pojďme po tomto mém úvodu, který jsem si, promiňte, neuměl odpustit, k vlastnímu článku, který je jistě psán americkým odborníky, který si přeje mír s Ruskem, ale dívají se na něj očima přemýšlivých Američanů, kteří si zároveň nepřejí, aby jejich země nebyla znovu, tak jako v Iráku či Afghánistánu poražena .

Ruská nadvláda staví USA a Ukrajinu na rozcestí

George Beebe a Anatol Lieven, ledna 2024

Ruský pokrok ve válce na Ukrajině tlačí Spojené státy k bolestivé volbě.

Takovým podnadpisem začínají autoři svůj v podstatě přelomový článek...a hned v úvodu konstatují, aniž by vylučovali potenciální členství Ukrajiny v Evropské unii, (což ovšem zjevně je v příštích dvaceti letech realisticky nenastane, že ovšem nemůže být spojencem NATO nebo USA a že tato neutrální Ukrajina musí mít ověřitelné limity na typy a množství zbraní, které má a může držet. Konstatují, že

pokud odmítneme (jako Američani) souhlasit s těmito podmínkami, Rusko pravděpodobně promění Ukrajinu v nefunkční trosku neschopnou se znovu vybudovat, spojit se Západem nebo představovat vojenskou hrozbu pro Rusko.

A pokračují : Byť ruský postup ještě není patrný na mapě, kde se bitevní linie za poslední rok znatelně neposunuly, ukrajinská protiofenzíva nedokázala prorazit ruskou obranu a Rusko nezatlačilo ukrajinské síly výrazně na západ. Pozorovatel porovnávající územní držení v lednu 2023 s lednem 2024 by mohl rozumně dojít k závěru, že válka se stala patovou situací. **Ale tento obrázek je zavádějící. Kreml téměř jistě o takový průlom neusiluje, alespoň zatím.**

Spíše metodicky omezuje schopnost Ukrajiny nejen vést válku, ale také rekonstruovat poválečnou armádu tím, že zabíjí a zraňuje obrovské množství ukrajinských vojáků a vyčerpává ukrajinské a západní arzenály zbraní a střeliva. Ukrajinec docházejí dělostřelecké granáty a USA a Evropa nemohou vyrobit nové dostatečně rychle, aby uspokojily potřeby Ukrajiny. Ruské přívaly dálkových vzdušných a raketových útoků stále více přetěžují kapacitu ukrajinské PVO a Západ prostě postrádá schopnost nadále poskytovat rakety Patriot nebo jiné pokročilé systémy protivzdušné obrany.

Podle autorů, **američtí politici potřebují pochopit a čestně uznat, je, že bez kompromisního mírového urovnání bude muset masivní míra pomoci pokračovat** nejen v nadcházejícím roce, ale na neurčito. Zkrátka šlo by o další věčnou válku Iráku či Afghánistánu. **Existuje proto jen velmi malá reálná šance, že by Západ dokázal přežít Rusko a donutit ho přijmout mír za ukrajinských podmínek.** Kontroverze v Kongresu ohledně pomoci Ukrajině odrážejí tyto skutečnosti a je nepravděpodobné, že by se zmírnily.

Za takových okolností je ovšem nemoudré, a dokonce nečestné, aby Bidenova administrativa přislíbila americkou podporu Ukrajině „tak dlouho, jak to bude potřeba“, aby porazila Rusko. Ve Washingtonu se všeobecně věří, že neúspěch ukrajinské protiofenzívy znamená, že Západ nemá jinou možnost, než podporovat boj Ukrajiny proti Rusku po mnoho dalších let. Hledání kompromisu s Moskvou je považováno nejen za nežádoucí, ale také za marné. Protože chybí alternativy, musíme zůstat současným kurzem a doufat, že čas zlepší pozici Ukrajiny.

Ale čas není na straně Ukrajiny, ať už vojensky nebo ekonomicky, a tak může být pozice Ukrajiny v budoucích jednáních mnohem horší než v současnosti. Populace Ruska je nejméně čtyřikrát větší než na Ukrajině a její HDP je 14krát větší. **Ruská armáda je mnohem lépe vedena a takticky zdatnější, než byla na začátku války, a západní sankce nevykazují žádné známky toho, že by byly schopny ochromit ruskou ekonomiku, která je stále více a více zaměřena na válku.**

Autoři rovněž pokládají za výjimečně nepravděpodobné, že by se Ukrajina mohla ekonomicky rozvíjet a zahájit extrémně obtížný proces vstupu do Evropské unie.

A co je nejdůležitější, Spojené státy neotestovaly předpoklad, že ruský prezident Vladimir Putin nemá zájem mluvit. Je skutečně velmi pravděpodobné, že Putin věří, že Rusko má nyní ve válce navrch a může si dovolit čekat. Putin nicméně opakovaně trval na tom, že Rusko je připraveno hovořit a že klíčová rozhodnutí ve válce činí Washington – nikoli Kyjev, a proto je na Washingtonu, aby se zapojil do rozhovorů.

Autoři zjevně sází vše na co nejrychlejší jednání Rusko-USA ovšem zcela varují před očekáváním, že lze očekávat, že by mír přinesl Trump. **Nuže v tomto ohledu jsou jejich úvahy zcestné.** Málokdo, téměř nikdo není na americké scéně takový odpůrce válek jako Trump. Ta válka je stravující a už nyní, republikáni ve Sněmovně reprezentantů již zcela pod vlivem Trumpa dělají vše proto, aby odřízly od Ukrajiny všechny zdroje pro pokračování konfliktu.

Poslední vývoj, kdy nechali padnout pod stůl dokonce svůj původní požadavek na zafinancování blokáce migrace výměnou za podporu pro Ukrajinu, jak by si nyní přál už i Biden dokazuje, že Trump už má pod palcem prakticky celou Republikánskou stranu a Biden marně volá a veřejně zuří, aby přestali poslouchat Trumpa a nepřipustili vítězství Vladimíra Putina...

Kombinace objektivních faktorů, o kterých píše zmíněný článek i těch, které nezmiňuje, totiž tedy, rozbíhající se mohutný konflikt na Blízkém východě, do kterého se Biden mohutně zapojil, a to nejen útoky proti Huthiům jejich kvůli průplavu Rudým mořem, ale v poslední době už i operacemi v Sýrii i Iráku proti proiránským milicím, za které se naopak silně staví Irán, Irák, společně s Ruskem i Čínou.

Biden už přestává být způsobilý zvládat všechny světové střety, které sám vyvolal a hybridní válka na Ukrajině přestává být tím nejdůležitějším světovým konfliktem.

Jiří Vyvadil

